

§ 32. Попъ Богомилъ и неговата ересь ⁽²⁸⁾.

По-напредъ (§ 22.) ный видѣхмы, че на цариградскыя съборъ (869) бѣше рѣшено, што ново-насадената Българска черкова да са подчини на гръцкыя Константинопольскый патріархъ, и шомъ си отиде отъ Българія Римо-католическыйтъ Епископъ (Гримоалдъ), ведно съ своята дружина, Императорътъ, за да одържи въ своитѣ рѣцѣ Българската черкова, изведнѣждъ ѝ даде голѣмы правдини. Тѣй напримѣръ българскыйтъ архіепископъ тогазъ имадъ второ мѣсто подиръ патріарха въ царскытѣ тържества. А около половината на X-я вѣкъ, въ царуваньето на царъ Петра, българската черкова станъ самостоятелна и архіепископъ Даміанъ бѣше провѣзгласенъ за патріархъ, но за малко време; зашто скоро подиръ завоеваньето на Българія отъ Цимисхія, Даміанъ бѣше сваленъ и подчиненъ на цариградскыя патріаршескый престолъ (стр. 183).

И тѣй черковното устройство и вѣлнуваніята, като раздирахъ Българія ёще въ началото на нейното стѣпване въ христіанскыя животъ, оставихъ дълбоки слѣды. При туй народътъ испыта съблазнь поради препирнята между двѣтъ черкови (источна и западна), която най-подиръ са свърше съ крайното имъ раздѣляване. А тѣзи несъгласія помагахъ на еретицѣ да си распространяватъ ученіето по-лесно. Ёще въ VII-я вѣкъ Тракія бѣше населена съ еретицы отъ И-ра Константина Копронима. Тѣ из-

(28) Сега, при печатаньето на исторіята ни, излѣзе отъ печать «Българската черковна исторія» на г. Р. Каролева, Цариградъ 1873 г. Ный са ползувахмы отъ нея за приложенія този параграфъ въ края на третія періодъ. (Гл. тамъ двата члена за *Богомилството* и *Догматическото ученіе на Богомилѣтъ*, стр. 89—115 и нат.)